

Голас РАДЗІМЫ

ВЫДААННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ
І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ СУВЯЗЕЙ З СУАІЧЫННІКАМІ

№ 70 (555).

Верасень 1961 г.

Год выдання 7-ы

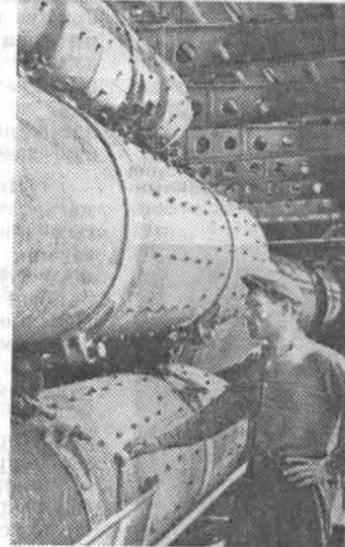
Талін праз 20 год

ТАЛІН. Грандыёзны план распрацаван вялікім калектывам вучоных эстонскай Акадэміі навук і архітэктараў. Праз 20 год эстонская сталіца зменіць сваё аблічча, яе граніцы адсунуцца на 60—90 кіламетраў. Гэты план складзены з улікам далейшага развіцця прамысловасці і гарадской гаспадаркі, прадугледжвае стварэнне найлепшых умоў для насельніцтва.

Новае прамысловае будаўніцтва выносіцца за межы горада. Поблізу Таліна намечана пабудаваць два гарады-спадарожнікі, якія стануць буйнымі цэнтрамі металургічнай і тэкстыльнай прамысловасці.

Новыя жылыя дамы будуць узводзіцца ў наваколлі сталіцы — на тэрыторыі, роўнай цяперашняму гораду.

Уздоўж узбярэжжа будуць пабудаваны дамы адпачынку, санаторыі, пансіянаты, турыстычныя і спартыўныя базы.

Калектыў Ваўкавыскага цэментавога завода «Перамога» саборнічае за дастойную сустрэчу XXII з'езда КПСС. У авангардзе сацыялістычнага саборніцтва ідуць камуністы прадпрыемства. На здымку: перадавае машыніст вярчальных печоў, ударнік камуністычнай працы камуніст Пётр Іванавіч Яльшой сочыць за работай печы.

НАФТА ў КРЫМЕ

Львоў. Месцанараджэнне фантазіруючай нафты нядаўна адкрыта ў Крымскай вобласці. Яно разведана геалагамі і буравікамі нафтагазаразведчай экспедыцыі «Крымнафтагазразведка». Актыўны ўдзел у правядзенні даследчых работ на участку праўлення нафты прынялі навуковыя работнікі Украінскага навукова-даследчага геалагазразведчага інстытута.

На Мінскім трактарным

Інжынеры і рабочыя Мінскага трактарнага завода ў садружнасці з вучонымі Усесаюзнага навукова-даследчага інструментальнага інстытута вядуць работу па ўкараненню ў вытворчасць новага метад апрацоўкі шліцавога вала шляхам халоднай прататкі. У параўнанні з апрацоўкай гэтых дэталей на фрэзерных станках пры халоднай прататцы прыкладна ў 20—30 разоў павялічваецца вытворчасць працы, значна паліпшаецца якасць дэталей, эканоміцца многа металу, павышаецца культура вытворчасці.

На прадпрыемстве ўжо выпушчана першая партыя дэталей, апрацаваная метадам халоднай прататкі.

На здымку: старшы інжынер цэнтральнай тэхналагічнай лабараторыі завода І. Марозаў (злева), інжынер Усесаюзнага навукова-даследчага інструментальнага інстытута С. Кабялькова і шліфавальшчык лабараторыі завода К. Ганчароў аглядаюць шліцавыя валы, апрацаваныя метадам халоднай прататкі.

Перадавае даярка сельгасарцелі імя Сталіна Гомельскага раёна Тацяна Хузеева.

Растуць Смілавічы

На 35-м кіламетры ад Мінска па Магілёўскім шосэ, крыху водаль ад дарогі, відаць патанаючыя ў зеляніне чарапічныя дахі дамоў, высокія заводскія коміны. Гэта — Смілавічы, цэнтр сельскага Савета Чэрвеньскага раёна. Праз Смілавічы ў маляўнічых берагах працякае рака Волма. А недалёка, у вёсцы Убель, знаходзіцца радзіма вядомага польскага кампазітара Станіслава Манюшкі.

Да рэвалюцыі Смілавічы былі глухім мястэчкам. Яго насельніцтва было амаль поўнасю непісьменным. Тут знаходзіліся дзве царквы, касцёл, тры дзурэйскія сінагогі ды татарская мячэць.

Непазнавальнымі сталі Смілавічы за гады Савецкай улады. У мястэчку працую сярэдняя школа, бальніца, клуб, бібліятэка. Сотні спецыялістаў выпускае штогод заавтэхнікум і вучылішча механізацыі сельскай гаспадаркі. Працуюць гарбарны завод і валяльна-лямцавая фабрыка.

«Зрабіць Смілавічы яшчэ больш прыгожымі!» — такая мэта мясцовых камсамольцаў і моладзі. Сёлета на рагу вуліц Дзяржынскага і Цэнтральнай сіламі грамадскасці разбіт сквер. Цяпер на клумбах цвітуць кветкі — знак клопатаў грамадзян аб добраўпарадкаванні свайго мястэчка. За гады сямігодкі ў Смілавічах будзе пабудавана школа-інтэрнат на 240 месц, новы корпус заавтэхнікума на 600 навучэнцаў, хлебакамбінат, маслазавод.

Ул. МАЖЭЙКА.

ДРУГОЕ НАРАДЖЭННЕ

МАСКВА. Трансфарматарная сталь перажывае цяпер сваё другое нараджэнне. Зусім новы спосаб яе вытворчасці распрацавалі супрацоўнікі Інстытута металургіі імя А. А. Байкова — член-карэспандэнт Акадэміі навук СССР А. М. Самарын, доктар тэхнічных навук А. Е. Хлебні-

каў і інжынер В. М. Па-
бярэйла.

Існуючая тэхналогія атрымання трансфарматарнай сталі ў многім яшчэ недасканалая. Ужо на працягу многіх год яе выплаўляюць у электрапечах з загрузкай шыхты, што ўтрымлівае шкодныя прымесі — медзь, хром, нікель, якія

пагаршаюць уласцівасці сталі. Вырабленыя з такога металу трансфарматары, генератары і матары маюць вялікія страты электраэнергіі.

І вось настаў час змяніць аджыўшую тэхналогію. Вучоным правялі рад даследаў, даследаванняў і дабіліся станоўчых вынікаў. Атрыманая сталь

утрымлівала вельмі малую колькасць шкодных прымесей — медзі, нікелю, хрому, азоту і серы.

Новая тэхналогія, прапанаваная Інстытутам металургіі імя А. А. Байкова, будзе шырока ўжыта ў вытворчых умовах.

Не пазнаць гарадскога пасёлка Рэчыца Гомельскай вобласці. За апошнія гады тут пабудавана многа жылых дамоў, клубаў, школ, атэлье, магазінаў і іншых устаноў. На здымку: жылыя дамы па вуліцы Савецкай у Рэчыцы.

Дзевяць ферм саўгаса «Дружба»

На тэрыторыі сельгасарцелі «Дружба» Браслаўскага раёна размешчана шмат натуральных вадаёмаў. Азёры і рэкі наклалі свой адбітак на развіццё эканомікі гаспадаркі. Большая частка прыбыткаў у калгасную касу паступае тут не ад паляводства, а ад жывёлагадоўлі. Акрамя развіцця свінаводства, аўцаводства ў калгасе шырока практыкуюцца развядзенне вадаплаўнай птушкі, пушных звяроў, трусцоў, рыбалоўства.

У 1961 годзе ў арцелі будзе атрымана звыш 100 тон мяса і вылаўлена каля 150 тон рыбы. З пачатку года на 100 гек-

тараў зернявых тут атрымана па 74 цэнтнеры мяса качак. За мяса птушкі калгас атрымаў ужо звыш 16 тысяч рублёў грошай. Штогод павялічваецца прыбыткі ад зверафермы і рыбалоўства.

Усяго ў калгасе «Дружба» — дзевяць розных ферм. У гэтым годзе сельгасарцель атрымае ад іх 150 тысяч рублёў прыбытку.

На здымках:

1. Качкі на адкорме.
2. Звеннявы рыбалавецкай брыгады патомны рыбак Мікалай Іосіфавіч Жвірблінскі пасля ўдалага лову.

Новыя медыцынскія установы у вёсцы

ЛУНІНЕЦ. У маляўнічым месцы каля вёскі Гаўрыльчыцы ўзвышаюцца два прыгожыя будынкі. У адным з іх размешчана бальніца на 25 ложкаў, у другім — паліклініка. Іх пабудавалі калгаснікі сельгасарцелі імя Кірава.

У раёне з кожным годам расце сетка сель-

скіх медыцынскіх устаноў. Хутка ўступіць у строй новая бальніца ў вёсцы Сінькевічы. Будуюць фельчарска-акушэрскія пункты калгасы імя Калініна і імя Сталіна. За кошт дзяржаўнага бюджэту будуюцца сельская бальніца на тэрыторыі калгаса «Маяк камунізма».

Госці гавораць: Дзякуй, Радзіма!

Выступае член Беларускай секцыі Камітэта за вяртанне на Радзіму і развіццё культурных сувязей з суайчыннікамі паэт Максім Танк.

Старшыня Беларускай секцыі Камітэта Рыгор Раманавіч Шырма гутарыць з А. Грыцуком і І. Новікам.

Мы сустрэліся з імі ў банкетнай зале цудоўнай сталічнай гасцініцы «Мінск». Яны прыехалі да нас у Беларусь, з далёкай Канады, але гавораць яны на сваёй роднай мове, якой не забылі нават пасля многіх дзесяцігоддзяў.

Прадстаўнікі Федэрацыі Рускіх Канадаў прыехалі сюды ў якасці турыстаў. Яны пабывалі ўжо ў калгасах, на фабрыках і заводах, у школах, у музеі гераічнай Брэсцкай крэпасці, сустрэліся з роднымі і блізкімі. Яны маюць цяпер поўнае і дакладнае ўяўленне аб жыцці саўсёцкіх людзей.

І вось цёплая сустрэча ў гасцініцы «Мінск». Слышалася, здаецца, у гэтай зале даўно знаёмыя адзін аднаму людзі, сыйшліся пасля доўгай разлукі і вось усхваляваныя сустрэчай, спяшаюцца падзяліцца сваімі ўражаннямі, думкамі, радасцямі.

Група турыстаў акружыла старшыню Беларускай секцыі Камітэта за вяртанне на Радзіму і развіццё культурных сувязей з суайчыннікамі, народнага артыста СССР Рыгора Раманавіча Шырму. Яны аб чымсьці ажыўлена гавораць. Член секцыі Камітэта паэт

Максім Танк дружалюбна гутарыць з другой групай гасцей. Рэдактар газеты «Голас Радзімы» Леанід Прокша знаёміць землякоў з апошнімі нумарамі газеты. Яны прывесчаны знаходжанню канадскіх турыстаў у Беларусі.

Усё літаральна ўсё, цікавіць нашых гасцей. Як глыбока кранае іх кожная новая вестачка аб жыцці роднай краіны і яе народа. Назіраеш за іх тварамі і міжволі задаеш сабе пытанне: «Чаму ж гэтыя людзі аказаліся за трыдзевяць зямель ад сваёй Радзімы? Які злы лёс занёс іх за акіяны?»

Яны расказваюць аб гэтым самі. Вось што гаворыць фермер Аляксей Венедзіктавіч Грыцук:

— Мае юныя гады прайшлі ў Беларусі ў вёсцы Касцені Камянецкага раёна. Мой бацька быў зусім небагатым, але былі і бяднейшыя за яго. Калі я адслужыў у польскай арміі, ажаніўся, — трэба было пачынаць самастойнае жыццё. Трэба было будаваць дом. За што? Трэба штосьці рабіць. І вось вырашыў: «Паеду. Можа дзе-небудзь знайду лепшае». Мой дзядзька быў у Канадзе. Ён мне пісаў: «Не хваліся жыццём, але і не крыўдзіся на яго. І я падумаў: «Там многа зямлі, там многа лесу, а я ж магу што-небудзь тапаром рабіць». І паехаў. А калі мы прыехалі туды, дык пераканаліся, што і там не саладка. Калі б былі грошы — паехалі б назад, ды іх не было. І давалася асеці на чужыне. Я не жадаю нікому таго, з чаго я пачынаў...»

Хтосьці з прысутных просіць Аляксея Грыцука падзяліцца ўражананнямі пра бачанае на Радзіме.

На выстаўцы газеты «Голас Радзімы» госці пазнаёміліся з найбольш цікавымі нумарамі.

Аляксей Грыцук расказвае:

— Калі я выязджаў з вёскі, яна была зусім іншай. Цяпер людзі жыюць у калгасе і ёсць у іх усё для жыцця. Я карыстаўся электрычнасцю, бачыў школы, балныцы, клубы. Людзі разумна і з карысцю для сябе вядуць гаспадарку і маюць поспех у гэтым.

Аляксей Венедзіктавіч Грыцук гарача дзякуе Камітэт за вяртанне на Радзіму і развіццё культурных сувязей з суайчыннікамі за тое, што ён высылае ў яго адрас беларускую газету.

— Яна заўсёды дапамагае мне быць у курсе тых спраў, якія адбываюцца на маёй Радзіме, — заўважае наш госць.

Госці садзяцца за стол. Напоўнены бакалы. І першы тост узнімаецца за цёплую сустрэчу, за шчырую дружбу, за Радзіму — родную Беларусь.

Рыгор Раманавіч Шырма звяртаецца да гасцей з кароткай прамовай. Ён гаворыць аб цеснай сувязі Беларускай секцыі Камітэта са сваімі суайчыннікамі за мяжой, выказвае надзею, што яны будуць і надалей пашырацца і ўмацоўвацца. Рыгор Раманавіч жадае сваім землякам добрага здароўя, шчаслівага вяртання ў Канаду.

Рэдактар газеты «Голас Радзімы» Леанід Януаравіч Прокша расказвае гасцям аб газеце, знаёміць іх з аўтарскім актывам, з планамі рэдакцыі на будучае.

Асноўная наша задача,

гаворыць ён, расказваць праўду аб краіне сацыялізма, аб яе поспехах. Л. Прокша падкрэсліў, што рэдакцыя мае вялікі аўтарскі актыву за мяжой, што ёй пішуць землякі з усіх краін свету, расказваюць аб справах прагрэсіўных эмігранцкіх арганізацый, выкрываюць здраднікаў і паклёпнікаў на Савецкі Саюз. Ён прывёў прыклад, калі рэдакцыя атрымала ліст з Канады, дзе паведамлялася, што ў Вініпегу жыў нейкі Радчанка, які вельмі нахабна паводзіць сябе там і ахайвае Савецкі Саюз і краіны сацыялізма. Рэдакцыя зацікавілася мінулым Радчанка, у яго родную вёску паехаў карэспандэнт, у выніку ў газеце былі змешчаны артыкулы, дзе вядомымі апісваліся крыўдзаныя злачынствы Радчанкі ў час вайны.

Многія землякі просіць рэдакцыю расказаць аб роднай вёсцы ці горадзе, аб зменах, якія адбыліся ў іх родных мясцінах за гады Савецкай улады. Многія просіць дапамагчы знайсці родных і блізкіх, згубленых у час вайны. Рэдакцыя ніколі не пакідае ніводнай просьбы без адказу.

— Дарагія землякі, — сказаў у заключэнне прамовы Л. Прокша, — пішыце нам аб сваім жыцці на чужыне, аб сваёй дзейнасці на карысць міру і шчасця ўсіх народаў, падтрымлівайце цесную сувязь з нашай газетай.

Цёпла і сардэчна вітаюць госці выдатнага беларускага паэта Максіма

Танка, які звяртаецца да іх з прамовай.

ПРАМОВА МАКСІМА ТАНКА

Дарагія таварышы! Вы ведаеце, што на нашай беларускай зямлі, калі на хрэсьбінах — п'юць за нованароджанага, калі на вяселлі — п'юць за маладых, а калі госці прыязджаюць — заўсёды падымаюць першую чарку за дарагіх гасцей. Але госці бываюць розныя. Ёсць людзі, якія прыязджаюць на гэту зямлю паглядзець, пацікавіцца і пасля яшчэ нейкую большую няпраўду гаворыць, паехаўшы да сябе дамоў.

Да нас жа прыехалі не простыя госці — да нас прыехалі нашы браты, каб пабачыць сваю родную зямлю, паглядзець, якой яна стала за гады Савецкай улады.

Мне хочацца падняць гэты тост за вашу вялікую любоў, якую вы пранеслі на працягу ўсіх гэтых доўгіх і цяжкіх год жыцця на чужыне.

Нам, дзеячам культуры, даводзіцца вельмі часта быць у розных камандзіроўках. Я, напрыклад, вярнуўся са свайго роднага краю, з Мядзельшчыны, дзе нарадзіўся, дзе вучыўся ў першыя гады. Разам з першымі Міхасём Ціханавічам Лыньковым нас запрасілі на вечар. Міхася Ціханавіча прасілі

расказаць аб яго паездцы ў Індыю, а мяне — у Амерыку.

І вось я задумаўся: чым стала сёння мая Мядзельшчына? Якой была яна раней? Што было там да трыццаці дзесяціга года? А было там карчма, сінагога, царква, мячэць, некалькі крам, дзе гандлявалі дзёгцем і хамутамі. Не было там нават пачатковай школы. Хадзіў я ў школу аж за дзесяць кіламетраў. Было ўсяго толькі 15 настаўнікаў на ўсю Мядзельшчыну. А цяпер у раёне — 500 настаўнікаў, каля дзесяці школ, дзе вучацца ўсе. І як вучацца! У старых школах чаму навучалі дзяцей? Прачытаць павестку — куды з'яўляцца, ды таблічку множання. Затое там вучылі нацыянальнай нянавісці. Як жа адрозніваецца тая старая школа ад нашых сённяшніх, савецкіх!

Мне прышлося ямаля часу быць у Нью-Йорку, у Злучаных Штатах Амерыкі на 15-й сесіі Генеральнай Асамблеі Арганізацыі Аб'яднаных Нацый. Жылі мы там у чужой, варожай абстаноўцы. І скажу шчыра: каб не гэты акіяны — пехатой адтуль бы ўдзец. Так што мы ведаем, колькі вам прышлося перанесці гора і нягод за ўсе тыя гады, якія вы пражылі на чужыне. І мы рады вас вітаць на нашай беларускай зямлі і пажадаць вам, каб вы, прыехаўшы зноў туды, дзе засталіся вашы сябры і дзеці вашы, данеслі вялікую праўду аб нашай зямлі.

Не трэба тут угаворваць, каб нехта нейкай агітацыйнай займаўся, вярнуўшыся пасля гэтага падарожжа. Вы проста скажыце сваім сябрам, якой вы гэту зямлю пакінулі і якой яна стала, як жыў народ да гэтага і як ён жыве сёння.

Мне хочацца, таварышы, падняць гэты тост

(Працяг на 3-й стар.)

«130 мільёнаў кніг...»

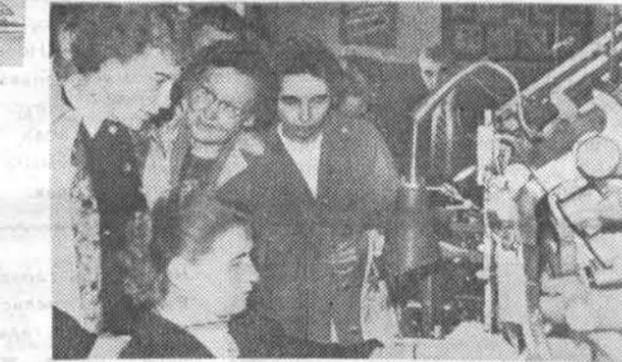

Канадскія турысты, якія прыйшлі сёння ў госці да мінскіх друкароў, уважліва слухаюць расказ Г. Т. Мінчукова, дырэктара Мінскага паліграфічнага камбіната, аб тым, як беларускі народ будзе новае жыццё, новыя фабрыкі, заводы і камбінаты, новыя гарады і вёскі, як з небылай хуткасцю мяняецца аблічча беларускай сталіцы, якая жыве дзевятае стагоддзе.

...Старая Камароўка. Тыя з турыстаў, якія бачылі Мінск раней, думалі, што зноў убачаць тут брудныя вуліцы і завулкі са старымі драўлянымі хацінкамі. Але не засталася і следу ад былой Камароўкі. На яе месцы цяпер адна з прыгажэйшых плошчаў, якая носіць імя народнага паэта Беларусі Якуба Коласа. Упрыгожаннем гэтай плошчы разам з іншымі дамамі служаць і карпусы паліграфічнага камбіната. Яны выраслі зусім

атрымаў 130 мільёнаў кніг з маркай Мінскага паліграфічнага. Гэта падручнікі, кнігі па медыцыне, сельскай гаспадарцы, палітычнай, навуковай, юрыдычнай, мастацкай і дзіцячай літаратура.

— 130 мільёнаў! Гэта цудоўна! — заўважае Іван Лосіфавіч Новік. — Гэта ж у некалі непісьменнай краіне! Кожны дзень у светлыя

НА ЗДЫМКАХ: 1. Госці паліграфічнага камбіната разглядаюць новыя кнігі. «Прыгожыя, танныя кнігі выпускаеце вы», — заўважае Ст. Лінкевіч. 2. Турысты зацікавіліся работай ліна тыпісткі, якая хутка і спрытна набірае радок за радком.

нядаўна: першая чарга камбіната пачала працаваць у 1956 годзе. Адна друкарня імя Сталіна, якая працавала ў Мінску, не магла задаволіць усё ўзрастаючы попыт насельніцтва на літаратуру. І мінчане пабудавалі паліграфічны камбінат.

За гэтыя пяць год чытач

прасторныя цэхі камбіната уваходзіць 1600 рабочых, інжынераў, тэхнікаў, рэдактараў, карэктараў. Яны выконваюць самыя розныя работы, пачынаючы ад набору матэрыялу на ліна тып і канчаючы праверкай гатовай прадукцыі. Турысты пазнаёміліся з гэтымі людзьмі, якія з любоўю робяць сваю

справу. У асноўным гэта моладзь, якая прыйшла сюды пасля заканчэння школ дзевяцігодкаў або спецыяльных паліграфічных рамесных вучылішч. Вось моладзь рабятніца Тоня Амелянюк. Яна працуе тут зусім нядаўна, але ўжо брыгадзір. Яе партрэт вісіць на Дошцы гонару, яе брыгада — 10 чалавек — толькі за адну змену сшывае 25—30 тысяч аркушаў кніг.

Анастасія Мікалаеўна Наумчык затрымалася ля Дошкі гонару, потым звярнулася да дырэктара камбіната:

— Вось у вас вывешаны партрэты перадавікоў. А як можна быць перадавіком, калі тут усе работы выконваюцца машынамі?

— Але і машынамі трэба ўмець кіраваць, — адказвае Г. Т. Мінчукоў. — У нас рабочыя кіруюць самымі складанымі машынамі. Гэта, разумею, патрабуе глыбокіх ведаў. Але пагаварыце з нашымі людзьмі. Амаль усе яны нястомна павышаюць узровень свайго развіцця, адукацыі.

Турысты сапраўды сустрэлі тут з людзьмі, якія не толькі добра працуюць, але і паспяхова займаюцца на завочных аддзяленнях і факультэтах маскоўскіх, ленинградскіх і льюўскіх паліграфічных інстытутаў і тэхнікумаў.

— Чаму ж не вучыцца вашай моладзі, калі ёй прадастаўлены такія вялікія магчымасці? — гавораць турысты. — Дзе яшчэ, у якой

ДЗЕ УЧОРА ЙШЧЭ ПУСТКА БЫЛА...

Хто не ведае слоў народнага песняра Беларусі Янкі Купалы:

Дзе учора йшчэ
пустка была,
Там горад паўстаў
і расце,
І стужкай чыгунка лягла,
Дзе учора стаяў лес
яшчэ...

Кожнага, хто прыязджае ў Савецкі Саюз, здзіўляе размах будаўніцтва, творчы дух савецкага народа. Возьмем хоць бы наш Мінск. Дзе учора яшчэ стаяў густы лес, сёння высяцца карпусы аўтамабільнага і трактарнага заводаў, растуць гмахі новага маторнага завода. Дзе зусім нядаўна была пустка — на далёкай ускраіне, каля самай Лошыцы, узняўся Мінскі камвольны камбінат, буйнейшае тэкстыльнае прад-

камбіната ідуць з цэнтра горада тралейбусы.

У гэты гарадок мінскіх ткачоў і накіраваўся цёплым вераснёўскім ранкам ад гасцініцы «Мінск» аўтобус з дарагімі гасцямі — нашымі землякамі з Канады. Дырктар камбіната, маладая энергічная жанчына, сардэчна сустрэла дэлегацыю.

— Наш камбінат — зусім маладое прадпрыемства, — сказала яна. — Мы працуем толькі пяць год, але яго вырабы (шарсцяныя і паўшарсцяныя тканіны) ужо не раз экспанаваліся на ўсесаюзных і міжнародных выстаўках і атрымалі там высокую ацэнку. У год мы выпускаем 11 мільёнаў метраў тканіны. Зараз наш экскурсавод пакажа вам прадпрыемства, вы ўбачы-

це тэхніку, умовы працы рабочых, узоры нашай прадукцыі, а потым мы пагаворым падрабязна аб усім, што вас зацікавіць.

Экскурсавод запрашае гасцей у цэхі. Яны надзвычайна чыстыя, прасторныя, светлыя. «Як тут многа машын і мала людзей!» — у адзін голас здзіўляюцца турысты.

Гледзячы, як хутка і лёгка прадзе машына тонкія шарсцяныя ніці з бялюткай лёгкай воўны, Аляксей Грыцук мімаволі ўспамінае:

— Пры панскай Польшчы мая жонка кожны вечар прала на калаўроце кудзелю, а потым ткала кросны. У такіх саматканых штанах і паехаў я з дому ў Канаду...

— Цудоўная фабрыка, цудоўная фабрыка, — энергічна паўтарае Пётр Грыцук. — Цікава, ці многа яшчэ такіх фабрык у Савецкім Саюзе?

— Давайце палічым хоць бы беларускія ткацкія фабрыкі, — адказвае экскурсавод. — У нас ёсць два тонкасукоўныя

камбінаты (у Мінску і ў Гродна). Віцебскі і Брэсцкі дывановыя камбінаты, буйнейшы льнокамбінат у Оршы, некалькі трыкатных фабрык. Зараз у Баранавічах будзеца буйны баваўняны камбінат. А ва ўсім Савецкім Саюзе і не пералічыш.

— Наколькі мне вядома, у Канадзе няма ніводнага такога буйнага тэкстыльнага прадпрыемства, — заўважае Пётр Грыцук, і ўсе турысты пацвярджаюць яго словы.

У адным з цэхаў гасцей знаёміць з памочнікам майстра Георгіем Садоўскім, які некалькі год назад разам з бацькамі вярнуўся з Аргенціны. Турысты акружаюць яго, задаюць пытанні. Іх цікавіць, як ён уладкаваўся, дзе жыве, колькі зарабляе.

— Зарабляю я 170—180 рублёў у месяц, — адказвае Георгій. — Жонка, ткачыца, зарабляе 120 рублёў. Ажаніўся я тут, на Радзіме. Гэтым летам мы з Ленай адпачывалі ў Крыме — за добрую работу камбінат даў нам пудзікі ў дом адпачынку. Ну, што яшчэ? Кватэру маю добрую. Наогул, тут на камбінате прадуе 18 рэзмігрантаў. Па-мойму, ніхто з іх не скардзіцца...

Турысты праходзяць па цэхам, любуюцца зладжанай работай разумных машын, маладымі прыгожымі ткачыцамі, узорамі і колерамі тканін на станках. Канчаецца агляд у зале, дзе ля сцен стаяць стэнды з тканінамі — узорамі гатовай прадукцыі камвольнага камбіната. Усе спыняюцца ў захапленні. Тканіны, размешчаныя адна каля адной з вялікіх густам, ззяюць усімі колерамі, ад іх не адвесці вачэй.

Мужчыны накіроўваюцца да дабротных строгіх тканін, абмяркоўваюць іх якасць і цану. Жанчыны вабіць светлая лёгка шэрсць для сукенак, асабліва новыя тканіны, якія толькі пачаў асвойваць камбінат: блакітныя і чырвоныя розных адценняў з бліскучай металічнай ніткай.

— Якія цудоўныя вячэрнія сукенкі атрымаюцца з іх! — гаворыць са-

мая маладая турыстка Рубі Літвінчук.

І якасць і афарбоўка тканін выклікаюць самае гарачае адабрэне гасцей. — Ваша прадукцыя не ўступае лепшым узорам слаўтай англійскай шэрсці, — такое іх адзінадушнае заключэнне.

Пасля агляду прадпрыемства гасці задалі многа пытанняў дырктару і іншым кіраўнікам прадпрыемства, выказалі свае ўражанні.

— Ці экспартуюцца тканіны вашага камбіната ў Канаду? — пытае Марыя Мацкевіч. Атрымаўшы адмоўны адказ, яна з жалем гаворыць: — Вельмі шкада! Мы ўжо выбралі матэрыял на касцюмы.

— Мы яшчэ ў школе вучылі, — сказаў Станіслаў Лінкевіч, — што англійская шэрсць мае такую высокую якасць таму, што ў Англіі вельмі спрыяльны клімат для ткацтва. Мы ведаем, што ў Беларусі няма сыравіны для камвольных тканін — воўны тонкарунныя авечак. Чаму такі буйны камбінат вырашлі пабудаваць іменна ў Мінску? — Можна таксама з-за спрыяльнага клімату?

— Справа не ў гэтым, — адказвае дырктар камбіната. — У першыя гады пасля вайны на сельніцтву не хапала тканін, а попыт на іх з кожным годам рабіўся ўсё большым і большым. Улічваючы вялікі попыт на шарсцяныя тканіны на Беларусі, Савецкі ўрад пайшоў насустрач патрэбам беларускіх працоўных і прыняў пастанову аб будаўніцтве камвольнага камбіната ў Мінску. Воўну нам прысылаюць з братніх рэспублік — Рэспублікай Федэрацыі, сярэнеазіяцкіх, а клімат, спрыяльны для ткацтва (паўны працэнт вільгаці, патрэбную тэмпературу), мы штучна ствараем проста ў цэхах.

Турыстаў з Канады цікавіць, колькі зарабляюць рабочыя камбіната, у якіх кватэрных умовах жывуць.

— Сярэдняя заробная плата нашага рабочага — 83—85 рублёў у месяц, — адказвае ім. — Большасць рабочых жыве

Экскурсавод камвольнага камбіната прышліць Марыю Мацкевіч, Грыцуку памятнае зна-чок.

ў пасёлку камбіната, жылая плошча якога складае 33 тысячы квадратных метраў і які расце з кожным годам. Некаторыя рабочыя маюць уласныя дамы. Плата за кватэру складае 4—8 працэнтаў ад зарплаты.

— У Канадзе за такую плату не дастанеш кватэры, — уздыхае Марыя Мацкевіч.

— Самы танны пакой у Канадзе, — падхопліваюць іншыя, — каштуе 32—35 долараў у месяц. І гэта пры ўмове, што гаспадары ні варыць есці, ні мыць бялізну ў такім пакоі не дазваляюць.

— А паколькі ў нас 80 працэнтаў рабочых жанчыны, — працягвае дырктар, — мы асабліва ўвагу ўдзяляем будаўніцтву дзіцячых устаноў. У нас ёсць пяць такіх устаноў. А летам дзеці рабочых адпачываюць за горадам — на дачах і ў піянерскіх лагерах.

Высветліўшы ўсе пытанні, якія іх цікавілі, і падзякаваўшы гаспадарам за гасцінны прыём, гасці сказалі:

— Мы памятаем, як адзяваліся людзі, калі мы пакідалі нашу галодную Бацькаўшчыну. Цяпер жа ўсе жыхары Беларусі абуты і адзеты ў дабротныя тканіны фабрычнай выпрацоўкі. Людзі апранаюцца прыгожа і з густам. І гэта лепшая пахвала вам і ўсім іншым тэкстыльным прадпрыемствам рэспублікі. Жадаем самых вялікіх поспехаў у працы вашага камбіната!

С. КЛІМКОВІЧ.

НА ЗДЫМКАХ: 1. Турысты з Канады знаёміцца з работай паўаўтамата. 2. Васіль Хахлачоў, Марыя Мацкевіч, Іван Дзвінец ля ткацкага станка.

прыемства, аснашчанае перадавай сучаснай тэхнікай. Побач раскінуўся жылы пасёлак рабочых камбіната — з шматпавярховымі дамамі, атэлье, магазінамі, дзіцячымі садамі і яслямі і іншымі карыснымі ўстановамі.

Сюды вядзе шырокая і прыгожая вуліца Маякоўскага (былы Чэрвеньскі тракт), да самага

Гэта цудоўна!»

іншай краіне рабочым-студэнтам прадастаўляюцца два разы ў год аплачваемыя водпускі для падрыхтоўкі і здачы экзаменаў і залікаў! Няма гэтага і ў нас, у Канадзе.

Начальнік цэха Познеў паказаў турыстам многія працэсы вытворчасці, праз якія праходзіць кніга, пакуль выйдзе ў свет, сучасную паліграфічную тэхніку, якой аснашчаны камбінат. Гасці ўбачылі магутныя друкарскія машыны, літаграфічныя, ратацыйныя, афсетныя і іншыя машыны.

— Мне хацелася пералічыць усе гэтыя вялікія машыны — волаты, — гаворыць Анастасія Мікалаеўна Навумчык. — Але я пераканалася, што зрабіць гэта немагчыма: іх столькі тут, што ўсіх не пералічыш.

...Цэх гатовай прадукцыі. Колькі тут розных кнігі! Шматтомныя выданні і тоненькія брашуркі... Мільгаюць сінія, чырвоныя, шэрыя, карычневыя, зялёныя і блакітныя вокладкі. Вельмі хутка гэтыя кнігі пакінуць сцены прадпрыемства і пойдуча да чытача.

Рубі Літвінчук узяла адну з іх — новы роман Віліса Лацыса «Пасёлак ля мора» — і заўважыла:

— Прыгожая. — Мы ўсё імкнемся рабіць прыгожа, — адказвае Познеў. — Вось такія прыгожыя кніжкі наша прадпрыемства толькі за адзін дзень выпускае 134 тысячы. Потым турысты зацікаві-

ліся пытаннямі быту, заробкам рабочых. Сярэдні заробтак лінатыпіста складае 120 рублёў у месяц, друкара — 160 рублёў, афсетчыка — 140—150 рублёў. Прыкладна столькі ж атрымліваюць і кваліфікаваныя рабочыя іншых прафесій.

— Большая палавіна рабочых камбіната — жанчыны, — гаворыць Марыя Сцяпанавна Мацкевіч. — А якія ўмовы створаны ў вас для жанчын, для іх дзяцей? — пытаецца яна.

— Побач з камбінатам ёсць дзіцячы сад і яслі для дзяцей нашых работнікаў. Адкрыты і кругласутачныя групы. Там дзеці жывуць цэлы тыдзень. Бацькі забіраюць іх дадому толькі на выхадны дзень, — адказаў Г. Т. Мінчукоў. — За гэта бацькі плацяць прыблізна 8 рублёў у месяц. Некалькі год назад у нашай краіне павялічыўся дэкрэтны водпуск. Жанчыне перад родамі і пасля родаў прадастаўляецца аплачваемы водпуск на чатыры месяцы. Акрамя таго, кормячая маці можа ўзяць дадатковы водпуск за свой кошт. Цэлы год на прадпрыемстве за ёй захоўваецца месца. Ніхто не мае права звольніць яе з работы.

— Добра. У нас, у Канадзе, няма такіх ільгот, — заўважаюць турысты.

У той дзень, калі землякі з Канады аглядалі фабрыку, у адным з цэхаў панавала незвычайнае ажыўленне. А калі скончылася працоўная змена, работніцы хутка пе-

раапануліся і ўсе разам з вялікімі букетамі кветак, з пакункамі цацак вышлі з фабрыкі. Аказваецца, у гэты дзень у адной з работніц нарадзілася дзіця. Павіншаваць сяброўку з гэтай радаснай падзеяй пайшла ўся брыгада — 15 чалавек.

— Мне здзіўляе дружба вашых рабочых, — гаворыць Васілій Леанідавіч Хахлачоў. — Яны ва ўсім дапамагаюць адзін аднаму.

Яму вельмі спадабалася дзейнасць брыгад камуністычнай працы, дзе рабочыя не толькі добра працуюць, вучацца, дапамагаюць адзін аднаму, але і моцна сябруюць.

Госці доўга яшчэ разгледвалі новыя кнігі беларускіх пісьменнікаў і пісьменнікаў братніх рэспублік — Расіі, Латвіі, Украіны.

— У вас кнігі намнога дзешавейшыя, чым у Канадзе, — заўважае Ст. Лінкевіч. — Чым гэта тлумачыцца?

— Наш народ павінен атрымаць добрую танную кніжку, — гаворыць Г. Т. Мінчукоў. — У нашай краіне не шкадуецца сродкаў для асветы народа. Вядома ж, што без навукі, адукацыі, літаратуры нельга будаваць камунізм.

— Мы паглядзелі цудоўны камбінат, — гаварылі турысты, пакідаючы прадпрыемства. — Нездарма яму прысвоілі імя выдатнага беларускага паэта Якуба Коласа.

Г. ПАРОМЧЫК.

Госці гавораць: Дзякуй, Радзіма!

(Пачатак на 2-й стар.)

за вялікі рост нашай Радзімы. Хоць вы і жывяце на чужыне, у акружэнні чужых людзей, але вы не павінны сябе адчуваць нейкімі самотнымі. У вас ёсць Радзіма, ёсць народ, якім вы можаце ганарыцца. Гэта вялікае пацудзі — жыць на чужыне, але адчуваць за сваімі плячыма такую Радзіму, якой сягоння зайздросціць увесь свет.

Я на працягу шасці месяцаў хадзіў усё ў гэту Асамблею Аб'яднаных Нацый. Адкрываюць дзверцы нам і гавораць: «Гут монінг, сэр». Ну — «Гут монінг, сэр», — гэта ўсім гавораць, але калі наш Гагарын абляцеў Зямлю, то яны мне казалі: «Здравствуйце, сэр!» Загаварылі на нашай мове!

Паднімем, гаварышы, чаркі за ваша здароўе. За

росквіт вашай Бацькаўшчыны. За нашу дружбу, за мір!

* * *

Доўга яшчэ ў банкетнай зале цудоўнай сталічнай гасцініцы «Мінск» працягваецца гэта шчырая сяброўская сустрэча. Гос-

ці гарача дзякуюць за цёплую сустрэчу, дружалюбны прыём, за ласку роднай зямлі, якая застаецца незабытым успамінам у сэрцы кожнага, хто нават раздзелены з ёй многімі тысячамі кіламетраў.

Г. МАР'ЯСАУ.

Выступае А. Грыцук.

ЯКІ ВЯЛІКІ КРОК!

Пражыўшы ў Амерыцы 48 год, я ўвесь час хацеў хоць перад смерцю пабываць на Радзіме, пабачыцца са сваімі роднымі, старымі сябрамі і знаёмымі. Я вельмі рад, што мне выпала шчасце наведаць СССР, паглядзець на Маскву і на трыя мядзцы дарагой Беларусі, дзе я правёў сваё дзяцінства.

У кожнага чалавека, як гэта ўсім вядома, адна Радзіма і адна родная маці. І як не забыць роднай маці, так не забыць і Радзімы. Той, хто не пабываў на чужыне, не ведае, што значыць жыць не на зямлі айчыны. У чужой краіне табе ўсё чужое.

чужыя людзі, незразумелая мова і ты заўсёды адчуваеш сябе непатрэбным чалавекам. На Радзіме ў людзей няма такіх пачуццяў.

Нас, рускіх эмігрантаў, у Амерыцы да першай сусветнай вайны лічылі людзьмі самай адсталай у Еўропе краіны. Потым адбылася Кастрычніцкая рэвалюцыя і ўсё змянілася. Савецкі народ упарта ўзяўся за працу і на працягу кароткага часу стварыў індустрыю, паставіў земляробства на высокі ўзровень, і нас, рускіх, у Амерыцы цяпер лічаць людзьмі з самай

прагрэсіўнай і індустрыяльнай краіны ў Еўропе.

Вялікае дзякуй савецкаму народу за тое, што вызваліў нас, эмігрантаў, ад уніжэння.

Савецкі Саюз — багацейшая краіна ў свеце. І няма ніякіх сумненняў у тым, што ў недалёкім будучым яна не толькі дагоніць, але і апырэдзіць Амерыку ва ўсіх адносінах. Не абавязкова раз'язджаць па многіх гарадах Савецкага Саюза, каб пераканацца ў тым, з якім стараннем, з якімі высокімі тэмпамі савецкі народ будзе, як мы, эмігранты, называем, новую Расію.

Нават у вёсках, якія я наведаў, усё змянілася да лепшага, светлага.

У вёсках ёсць клубы, школы, радыё, бальніцы, электрычнае асвятленне. Калгаснікі і рабочыя саўгасаў апранаюцца па гарадскому, харчуюцца значна лепш, чым пры царызме. Я выехаў за граніцу ў 1913 годзе і ведаю, як жылі пры царызме. Перад маім ад'ездам у Амерыку сяляне асвятлялі дамы лучынай. Ад лучыны — да электрычнасці! Гэта вялікі крок уперад!

У вёсцы Працавічы з шасцігадовай школьнай адукацыяй мяне лічылі тады самым адукаваным хлопцам. А цяпер дзеці заканчваюць дзевяцігодкі, многія паступаюць у вышэйшыя школы.

Я многа падарожнічаў па Амерыцы, пабываў у Канадзе і нідзе не бачыў такой вясёлай, здаровай, культурнай моладзі, як у Савецкім Саюзе.

Заходнія краіны на чале з буйнымі капіталістамі Амерыкі імкнуцца перашкодзіць савецкаму народу і іншым сацыялістычным краінам будаваць новае жыццё на пачатках брацтва і роўнасці ўсіх народаў. Але

гэта ім не ўдасца. Сусветны прагрэс ніякія сілы не могуць спыніць. Гісторыя пацвярджае гэта.

Народы ўсіх краін Афрыкі і Азіі, якіх больш 20 год таму назад лічылі адсталымі, цяпер вызваляюцца ад каланіяльнага прыгнёту і ў недалёкім будучым вызваліцца і ад сваіх, мясцовых прыгняцальнікаў. Само жыццё прымушае людзей заўсёды ісці ўперад да лепшага будучага.

Так, я вельмі рады, што пашчаслівілася наведаць сваю Радзіму і пераканацца ў тым, што мае суайчыннікі зрабілі вялікі прагрэс і працягваюць прагрэсываць у будаўніцтве новага жыцця камуністычнага, свабоднага жыцця, без прыгняцальнікаў. Гэты радасны трохмесячны водпуск, які правёў на Радзіме, назаўсёды застаецца ў маім сэрцы!

Дзякую Савецкаму ўраду за пропуск у Саюз і ўсім жыхарам вёскі Працавічы за іх добрыя да мяне адносіны.

А. А. САВІЦКІ-ШЭРЫН.

Вёска Працавічы
Слуцкага раёна.

Першае, што мне кінулася ў вочы, калі я вярнуўся на Радзіму, гэта зусім новая, пераўтвораная родная вёска Люшнева. Ідзеш па вуліцы і не пазнаеш яе. Усюды новыя дамы, электрычнае святло, радыё.

Дваццаць год правёў я на чужыне, далёка ад Радзімы. Быў у Англіі, Афрыцы. Сваімі вачыма бачыў я капіталістычны «рай».

Калі я пакідаў вёску Люшнева, жыццё было зусім іншае. Не было электрычнасці, радыё. Сяляне хадзілі ў лапцях. Насельніцтва амаль цалкам было непісьменным.

Непазнавальна змянілася за гады Савецкай улады жыццё маіх аднавяскоўцаў. Сяляне працуюць у саўгасе «1-е Мая». У іх сямігадзінны рабочы дзень, у выхадныя дні яны адпачываюць. Зараз ужо цяжка вызначыць, дзе гарадскі, а дзе сельскі жыхар. Усе добра апранаюцца. Многія рабочыя саўгаса маюць матацыклы, веласіпеды.

Змяніліся і людзі. Раней, бывала, ніхто не ведаў, што робіцца ў іншых краінах. А цяпер мая ўнучка Вера (яна ў гэтым годзе заканчвае 9 клас) можа мне падрабязна расказаць

аб жыцці народа той або іншай краіны, даць кансультацыю па любым пытанню.

Усе мае дзеці забяспечаны і жывуць добра. Сын Васіль працуе конюхам, Аляксандр — рабочым у саўгасе. Міхаіл скончыў 10 класаў, потым тэхнікум. Зараз працуе ў Гомелі. Ды і я не магу паскардзіцца

ЖЫЦЦЁ СТАЛА ІНШЫМ

на сваё жыццё. Пабудоваў дом, у асабістай гаспадарцы ёсць карова, свінні, птушка. Усяго хапае. Можна быць упэўненым у заўтрашнім дні.

Лепшыя працаўнікі карыстаюцца заслужаным аўтарызэтам. Іх ставяць у прыклад іншым, запрашаюць у прэзідыум сходаў, аб іх пішуць у газетах.

Дарэчы, аб газетах. Кожная сям'я атрымлівае газету або часопіс. Усе маюць магчымасць глядзець кінафільмы, выступ-

лenni артыстаў. Жыццё стала зусім іншым.

Павел Яфімавіч КРЫЦКІ, жыхар вёскі Люшнева Баранавіцкага раёна Брэсцкай вобласці.

На здымку: П. Крыцкі каля сваёй хаты.

ПРЫГАЖЭ НАШ КРАЙ

Ліст да сястры Надзеі Смольскай у Амерыку, г. Нью-Йорк.

Дзень добры, дарагія сястрыца Надзя, шурын Ігнацій і пляменнікі!

У нас на Беларусі на зыходзе лета. У садах паспелі яблыкі. Добрая пара! І некай цяпер асабліва часта я ўспамінаю пра вас. Як вы там, на чужыне?

Хочацца расказаць пра нашу Радзіму.

Калі б ты, сястрыца, прыехала да нас у Дрысу, то, напэўна, не пазнала б горада. Памятаеш, мы жылі да вайны ў вёсцы Гейжынава на ўскраіне Дрысы. У час вайны яна была спалена. А потым на яе месцы выраслі новыя вуліцы. За буйным Гейжынавым знаходзіцца гарадок раённай міжкгалгаснай будаўнічай арганізацыі. Высока ўздымаюцца коміны будаўнічых заводаў, побач — добраўпарадкаваныя дамы для рабочых.

Змянілася аблічча ўсёй Дрысы. За апошні час тут пабудавана фабрыка мастацкіх вырабаў. Падружыцца гэтай фабрыцы ўжо некалькі разоў дэманстравалася на міжнародных выстаўках. У горадзе адбудаваны і пераабсталяваны ільнозавод, узведзена многа шматпавярховых жылых дамоў. Нядаўна закончана будаўніцтва новага універмага. Гэта прыгожы двухпавярховы будынак. Тавараў тут — усякіх. Што хочаш, тое і купіш.

Цяпер я працую на масла-сырзаводзе брыгадзірам. Жывём нядрэнна. Не ведаю, ці читалі вы аб пракце новай Праграмы Камуністычнай партыі Савецкага Саюза. У ім сказана, што ў нашай краіне праз дваццаць год будзе пабудаваны камунізм.

Жыццё наша паляпшаецца з кожным годам. Увесь народ удзельнічае ў стваральнай працы. І мне дзіўна і незразумела, чаму ў вас ёсць беспрацоўе. Няўжо ў Амерыцы ўсё ўжо зроблена і больш не трэба працаваць, паляпшаць быт людзей?

Шкада, што мы жывём далёка адзін ад аднаго. Вельмі хацелася б, каб вы прыехалі да нас у госці ўсёй сям'ёй. Сустрэнем, як належыць, як сустракаюць на нашай зямлі блізкіх і дарагіх людзей.

Твой брат Павел Паўлавіч Сініцын.
Гор. Дрыса Віцебскай вобласці.

ГАЛЬШАНЫ СЯГОННЯ

На скрыжаванні дарог, што ідуць на Мінск, Вільнюс і Гродна, размешчан адзін са старажытных гарадоў — Гальшаны.

У XII стагоддзі Гальшаны былі пагранічным мястэчкам заходнерускіх зямель. Пазней, у часы панавання польска-літоўскіх феадалаў, на ўскраіне Гальшан узняўся двухпавярховы мур замка, які захаваўся і да сённяшніх дзён. Замак гэты з вежамі і байніцамі ўяўляе сабой тыповае збудаванне эпохі сярэднявечча. Вакол замка шумяць стогодаровыя ліпы — жывыя сведкі адышоўшай у нябыт паншчыны. Хмура і непрыветна сустракаюць прахожца пачарнеўшыя сцены замка. У гэтых сценах калісьці балаявалі паны, а крыху водаль, у нізіне, сіратліва ціснуліся адна да другой мізэрныя хаты, дзе жылі прыгонныя сяляне. Такім было далёкае мінулае Гальшан.

Зусім іншы выгляд маюць Гальшаны цяпер. Яны забудаваны па тыпу гарадскога пасёлка. Адзін за другім вырастаюць новыя дамы, паўляюцца новыя назвы вуліц і завулкаў. Плошча ў цэнтры мястэчка заўсёды многалюдная. Тут сельмаг, гаспадарчы магазін, культмаг, хлебны магазін.

У мінулым годзе на базе чатырох калгасаў, размешчаных вакол Гальшан, быў арганізаваны саўгас «Гальшаны» — самы буйны саўгас у раёне. Тут створана трывалая база для развіцця жывёлагадоўлі. Саўгас добра забяспечан сельскагаспадарчай тэхнікай, ёсць свае рамонтныя майстэрні.

За гады Савецкай улады вырас і культурны ўзровень жыхароў Гальшан. Зараз у мястэчку працуюць дзве сярэдня школы: сярэдня 11-гадовая школа з вытворчым навучаннем і вяслярная школа рабочай моладзі. Больш трохсот юнакоў і дзяўчат атрымалі ў Гальшаных сярэдня адукацыю. Віктар Фінкоўскі закончыў лесатэхнічны інстытут і атрымаў дыплом інжынера. Данута Ганусевіч закончыла педінстытут і зараз выкладае хімію ў сваёй роднай школе, дзе калісьці вучылася сама. Уладзімір Бунар стаў урачом.

Зараз вядуцца работы па пашырэнню Гальшанскай бальніцы, плануецца значна пашырыць яе. Апрача таго, будуць абсталяваны некалькі ўрачэбных кабінетаў.

Не забываюць у Гальшаных і пра маленькіх. Для іх адкрыты дзіцячы сад.

М. КРОТ.

РАДУГІ У ВЕРАСНІ

Перад жнівом,
Часцей у ліпені —
На дожджык ліпень не скупы —
Палаюць радугі, бы ў ліпені
З агню узятая сярпы.

Ды ліпень адшумеў.

Памераўся

Са жніўнем спрытам ды

красой.

І узыйшоў на жніўе верасень,

З чаборам, мёдам верасоў.

А радугі гараць:

Не з хмаркамі

Прышлі,

А ўсталі па баках

Дарог —

Зарой, ляснымі аркамі,

Жывымі астрамі — ў руках.

Сельскія гаспадаркі 26 раёнаў экспанавалі на выстаўцы ў Гомелі кукурузу, цукровыя буркі, кармавыя бабы, лубін, вырашчаныя ў гэтым годзе. Тысячы працоўных азнаёмліліся з дасягненнямі працаўнікоў сацыялістычных палёў вобласці. На здымку: ля экспанатаў з гаспадарак Калаткевіцкага раёна.

РАДЫСЬКІЕ

ДЛЯ ЗАХОДНЯЙ ЕУРОПЫ

ДЛЯ ЗША І КАНАДЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па сярэднеэўрапейскаму часу: на сярэдняй хвалі 227 метраў (ці 1322 кілагерцы) з 6 да 7 гадзін, з 16,00 да 17,00 і з 21,00 да 21,30;

на кароткай хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін.

Па нядзелях: на хвалях 30,83 метра і 227 метраў з 6 да 9 гадзін і з 10 да 13 гадзін;

на сярэдняй хвалі 227 метраў з 16,00 да 17,00 і з 21,00 да 21,30.

НА БЕЛАРУСКАЯ МОВЕ

Па нядзелях — ад 8 гадзін да 8 8 гадзін 30 мінут па сярэднеэўрапейскаму часу на хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) і на сярэдняй хвалі 227 метраў.

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па нью-йоркскому часу з 19,30 да 20,30 на хвалях: 18,85 метра (ці 15,110 кілагерцаў), 25,08 метра (ці 11,960 кілагерцаў), 25,36 метра (ці 11,735 кілагерцаў).

НА БЕЛАРУСКАЯ МОВЕ

Па суботах — ад 20 гадзін да 20 гадзін 30 мінут па нью-йоркскому часу на кароткіх хвалях 18,85 метра (ці 15,110 кілагерцаў), 25,08 метра (ці 11,960 кілагерцаў), 25,36 метра (ці 11,735 кілагерцаў).

НАШ АДРАС

Мінск, праспект Імя Сталіна, 77.
Дом друку, пакоя № 20. Для пісьмаў (for Briefe): Minsk, Post-schlesfach № 14.

РЕДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ.